

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

BARÁTI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(44413/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. január 11.

Ez a határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Baráti kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Dragoljub Popović, *Elnök*,
Sajó András
Kristina Pardalos, *bírák*,
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2010. december 7-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (44413/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Baráti Péter („a kérelmező”) 2005. december 9-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Halmos B., Hatvanban praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Hóltzl L. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2009. június 22-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1975-ben született és Hatvanban él.

5. 1999 februárjában a kérelmezőt elbocsátották állásából; korábbi munkáltatója a munkaviszony fennállása alatt állítólagosan általa okozott kár tekintetében bizonyos fizetések teljesítését is követelte a kérelmezőtől. A kérelmező 1999. március 16-án bíróság előtt támadta meg az intézkedéseket.

6. 1999. szeptember 14-én az Egri Munkaügyi Bíróság elutasította a keresetet. 2000. február 8-án a Heves Megyei Bíróság hatályon kívül helyezte a határozatot, s az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

7. 2000. március 26-án a kérelmező ellen folytatott büntetőeljárás lezárásáig a Munkaügyi Bíróság felfüggesztette a megismételt eljárást. A büntető ügy lezárulását követően az eljárás folytatódott, s a Munkaügyi

Bíróság 2004. március 9-én ítéletet hozott, amelyben elutasította a kérelmező keresetét.

8. Fellebbezés nyomán 2004. május 28-án a Megyei Bíróság részítéletben megállapította az elbocsátás jogellenes voltát, helyt adott a kérelmező egyes kereseti követeléseinek, s csökkentette a visszafizetendő összeg mértékét.

9. 2005. május 18-án azonban a Legfelsőbb Bíróság megváltoztatta az ítéletet, elutasította a kérelmező ügyét, s helyben hagyta a Munkaügyi Bíróság ítéletét. A határozatot 2005. június 22-én kézbesítették a kérelmező ügyvédje számára.

A JOG

10. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban.

11. A figyelembe veendő időszak három bírósági szinten hat évig és három hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a panaszt elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

12. A Bíróság megismétli, hogy munkaügyi jogvitákban különleges szorgalommal kell eljárni (*Ruotolo v. Italy*, judgment of 27 February 1992, Series A no. 230-D, p. 39, § 17). A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

13. A benyújtott dokumentumokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

14. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján az eljárás kimenetelét is panaszolta. Amennyiben a kérelmező panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. Továbbá, miközben az

Egyezmény 6. cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (*García Ruiz v. Spain* [GC], no. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I). A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról: a kérelmező beadványai semmilyen jelét nem mutatják annak, hogy a bíróságok nem voltak pártatlanok vagy, hogy az eljárás más módon tisztességtelen vagy önkényes lett volna. Ebből következően a panasznak ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

15. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmező 10151447¹ forint vagyoni, és 5000000² forint nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényeket.

16. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Úgy véli azonban, hogy a kérelmező nem-vagyoni kárt szenvedett. A per tétjére figyelemmel a Bíróság méltányossági alapon 1600 eurót ítél meg ilyen címen a kérelmező számára.

17. A kérelmező további 378000³ forintot követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdésről. A birtokában lévő információkra és esetjogára figyelemmel a Bíróság 1000 euró megítélését tartja ésszerűnek a különböző címen felmerült összegek megtérítéseként.

18. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamata kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:

¹ 37000 euró

² 18200 euró

³ 1380 euró

(a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára

(i) nem vagyoni kár tekintetében 1600 (ezerhatszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,

(ii) költségek és kiadások tekintetében 1000 eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét

kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. január 11-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Dragoljub Popović
Elnök